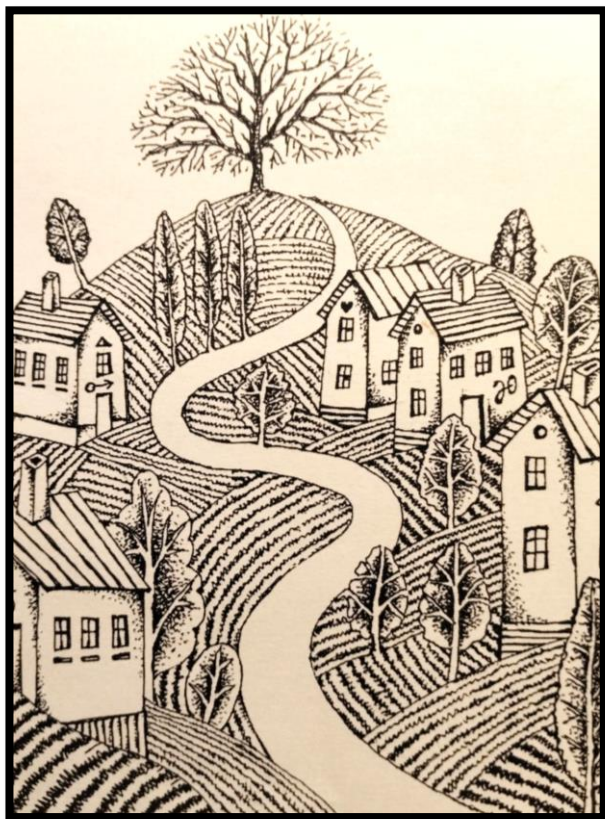


**„A hle, právě teď je ta příhodná doba, kdy tě Bůh volá k sobě.
Právě teď je ten den, kdy tě chce zachránit.“
2 Kor 6, 2.**



*ilustrační kresba
jindřich oles*

Únor 2025

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly – Boží láska a spravedlnost

- 1.2. – Boží láska a hněv
- 8.2. – Bůh miluje spravedlnost
- 15.2. – Problém zla
- 22.2. – Svobodná vůle, láska a Boží prozřetelnost



Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
1.2.	Petrovičová	Novotná
8.2.	Tomanec	Mikláš
15.2.	Chára	Dona
22.2.	Pimek	Dlabaja

Blahopřání k narozeninám

- 10.2. – Erika Dančáková
- 18.2. – Svitlana Yudina
- 18.2. – Jaromír Janča
- 23.2. – Pimek Dalibor
- 27.2. – Škrlová Nikola



ADRA Klub zdraví informuje

6.února 2025 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda Marcely a Jana Fůrstových v rámci NTM „**Kde se bere hněv v partnerství**“



20.února 2025 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda Jaroslava Jindry „**Kanárské ostrovy – kráska se špatnou pověstí**“

Tento měsíc se modlíme za:

- Ukončení konfliktu na Ukrajině
- Za Davídka a jeho rodiče
- Za Standu Š. a jeho uzdravení

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

- | | |
|-----------------------|--------------|
| • desátek | 10063 |
| • dar pro sbor | 11063 |
| • misie | 1063 |
| • 13. sobota | 13063 |
| • stavební fond | 44063 |
| • sociální fond | 20063 |
| • ADRA | 222063 |

QR kódy pro platbu darů 2025



Dar pro sbor 50,- Kč



Dar pro misii 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

AKCE V ÚNORU

2.2.2025 – chuligánská bohoslužba

2.2.2025 – výšlap TTT – Jarcovská gula

4.2.2025 – alianční bohoslužba v kostele ČCE v 18 hodin !!!!!,

kázání farář Stefan

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc leden

1 Dobrovolná Boží láska

Bůh miluje každého člověka. Svobodně, dobrovolně nad rámec lidského očekávání. Lidé chápou lásku, vzájemný vztah dvou bytostí, jako jednostranný akt. Boží láska je přirozená a má původ v jeho charakteru. Bůh očekává, že ho stvořené bytosti budou rovněž milovat. Ukřižování je největším projevem Boží lásky. Svět zahaluje temnota nedostatečného poznání Boha. Lidé nesprávně chápou a představují Boží charakter. Do temnoty světa má zazářit světlo Boží slávy, jeho lásky, milosrdenství a pravdy.

2 Láska jako oboustranný vztah

Láska je výsledek vzájemného působení dvou bytostí v oblasti jejich vztahu. Bůh trvale působí na každého. Působení na lidi, kteří utíkají z Boží přítomnosti, slábne.

Boží přízeň je mimořádně spolehlivá, pevná a trvalá. Boží láska je základem všech vztahů a my se jí nikdy nemůžeme vyrovnat. V Boží blízkosti je působení lásky nekonečné. Když se od Boha vzdálíme, Boží lásku přestáváme vnímat. I my, když chceme lásku rozdávat, musíme se přiblížit k druhým lidem. Měli bychom sdílet poselství o Boží lásce slovem i skutkem.

3 Můžeme něčím potěšit Boha?

Je těžké si to představit, ale my, padlé bytosti, jsme Bohu milí! Otcovo jednání je obrazem Božího milosrdenství vůči každému zbloudilému člověku. Lidé mají pro Boha nesmírnou hodnotu. Bůh vesmíru má radost z obyčejných lidí, protože je miluje. Je ale nespokojený a zlobí se, když lidé páchají zlo. Bůh připravil cestu smíření prostřednictvím Kristova díla. Bez Božího zásahu nejsou padlí lidé schopni přinést Bohu nic, co by mělo opravdovou hodnotu. Bůh se raduje z naší nejmenší pozitivní odpovědi na jeho lásku.

4 Soucitný a horlivý Bůh

Emoce se považují za nežádoucí projevy lidské osobnosti. Bůh však stvořil lidi se schopností prožívat emoce. Boží láska nepředstavitelně převyšuje lidský soucit a ukazuje na hloubku Božích emocí, obraz Boha, který něžně pečuje o svůj lid. Boží soucit zahrnuje lítost a milosrdenství. Také my bychom neměli o lásce jenom kázat, ale také ji hmatatelně projevovat. V našem chápání je „žárlivost“ negativní emocií. Boží žárlivost je projevem spravedlivého požadavku na výhradní vztah s milovanou osobou. Toužíme být v blízkosti lidí, kteří vyzařují lásku kolem sebe. Jakými praktickými způsoby můžeme i my zrcadlit Boží lásku?

Hynek Dona jak ho (možná) neznáte

Až do vydání posledního čísla sborového zpravodaje jsem se domníval, že Hynek do něj nepřispěje i kdyby ho to mělo stát kazatelský dekret. O to větší bylo mé překvapení, když se na čelních stránkách objevil jeho novoroční úvodník. Tak nějak bych si představoval každé příští číslo. Bez poselství Božího slova, je totiž jakékoliv podobné dílo jako polévka bez soli. Takže, Hynku, díky a po nadmíru zdařilé repríze věříme v další vytrvalé pokračování...

S Hynkem Donou jsme se srazili už před dobrým čtvrtstoletím. Samozřejmě

díky Adře, která byla v oněch dobách jednou z nejpopulárnějších neziskovek. Každý jsme si na svém dvorku nenápadně pohrávali s humanitárními aktivitami, až si toho všimli náčelníci z adráckého Pragocentra a nějakým omylem



nás přetvořili v rádobyvážené členy správní rady. Slezský gorol i valašský ogar tam měli hájit zájmy tuzemského Dálného Východu, který Pražákům pochopitelně splýval se sibiřským Uralem. Vzpomínám na naše společné cestování na víceméně pravidelné schůze. Ty oba dva vášnivě milujeme, takže jsme většinu času prospali. Hynek k tomu měl, na rozdíl ode mne, pádný důvod. Ze svého rodného Těšína totiž až do Stověžatě řídil auto. Aby ho měl patřičně vyvážené, ve Valmezu se ještě stavoval pro moji maličkost a ve Zlíně pro Alenu Rusovou. Díky tomu bylo v autě veselo. Nadmíru akční dáma, které dodnes Adra vděčí za několik životaschopných projektů, měla totiž odjakživa na Pražáky pífku. My jsme je s Hynkem zase tak trochu bránili, takže cesta tam i zpět skoro pokaždé vykazovala docela slušné napětí. Dokonce takové, že jsem Rusalku označil za prototyp manželky, který bych nechtěl ani náhodou. Jak to nakonec dopadlo, není pro většinu čtenářů vůbec žádným tajemstvím.

Sluší se v té souvislosti připomenout, že Hynek trhal cestou rekordy. Ať už to byl renault nebo škodovka, vždycky auto pěkně šlapal po krku. Pojal jsem podezření, že jinak než s pedálem na podlaze jezdit neumí. Stateční andělé strážní naštěstí odváděli skvělou práci, takže se nám během onoho mnohaletého trajdání nikdy nic mimořádného nepřihodilo.

Když jsme v oněch dobách v rámci naší cyklistické Adrarallye postupně objížděli republiku, nemohli jsme cestou pominout ani tehdejší Hynkův rajón. Celému pojízdnému cirkusu, jehož nedílnou součástí byly i kuchařky Květa s Mikovou Zdenkou, totiž nabídl bezplatné přenocování na koňakovském ranči, kde přebývali rodiče jeho pozoruhodné manželky Nadi. A tam jsme se osobně přesvědčili, že Donovi nejsou jen skvělí v oblasti dobročinných aktivit, ale neméně zdatní i v gastronomii. Na výtečnou fazolovou polévku, kterou nám naservírovali po pozdně večerním dojezdu z beskydských kotárů, se prostě nedá zapomenout.

Málokdo ze současných návštěvníků meziříčské modlitebny asi ví, že takřka veškeré zařízení sborové místnosti, jakož i poněkud utajené adrácí komůrky, pochází právě z Hynkovy truhlářské a čalounické dílny. Tenkrát byl totiž nefalšovanou OSVČ, neboli osobou samostatně výdělečně činnou, která si na chléb vezdejší vydělávala výhradně prací svých vlastních rukou. Asi netušil, že přijde čas, kdy mu budou jeho skříňky a celá kuchyňská linka velice často na očích.

Hynkovi dodnes vděčím za mnohé. Nejen že mě v čase, kdy zastával prestižní post vrchního adrácího skladníka, obšťastnil



kamionem prošlých a tedy běžně nevyužitelných nářetrových hmot, ale především, že mě na jaře roku 2005 s sebou přibral na Ukrajinu. Ta cesta byla pro mně natolik přelomová, že jsem se tam během příštích šesti let pravidelně vracíval. Ne jako turista, ale jako nenapravitelný dobrovolník hned dvou humanitárních organizací. O tom ale v některém z příštích čísel tohoto zpravodaje.

Když jsem vedle Hynka sedával v autě a naslouchal jeho vyprávění, nejednou mě přitom napadlo, že si ho dovedu představit jako kazatele. Asi mám prorocký dar, protože už nějaký ten pátek se moje představa shoduje se skutečností. Abych se přiznal, tento způsob dobývání chleba vezdejšího mu ani trochu nezávídím. Já se sice v zapráskaných montérkách plazím po žebři, ale na rozdíl od Hynka hned vidím za sebou menší či větší změnu. On na ni musí čekat měsíce či roky a často se možná ani nedočká. Asi ani pochopení a odpovídajícího uznání. Neříkejte mu to, ale už dobré dva roky se za něj a jemu svěřený meziříčský sbor každodenně modlím. Samozřejmě i za jeho tichou, méně nápadnou Naďu, kazatelskou manželku k pohledání. Asi k těm prosbám přidám i jeho spanilé humanitární jízdy na jeho milovanou Ukrajinu. Kdo je přirovnává k pohodovému výletu, ať si to klidně vyzkouší...

Takže, Hynku, jedeme dál! Jak za starých časů na startu každé cesty do válečných zón říkával náš společný šéf Ruda Reitz: „S BOŽÍ POMOCÍ!!!“

Franta adrák Tomanec

Byl jsem požádán o několik vět hodnotících našeho kazatele Hynka Donu. Takže s chutí do toho půl je hotovo a já to chci napsat celé.

Poprvé jsem poznal Hynka před dvěma lety, jak kázal v našem apoštolském sboru v rámci ekumenického setkávání církví. Už tehdy mne zaujal svým srozumitelným a logickým výkladem a mohu říct, že mne kromě jiných popudů, přivedl i do sboru adventistů, kde dodnes rád a s chutí chodím a rád se zúčastňuji jejich akcí. Jeho kázání si vždy rád poslechnu, protože mne vždy obohatí. Například jedno mi utkvělo v paměti, kdy nám kladl na srdce, že žádat, prosit Boha je v pořádku, ale někdy se máme k němu obrátit i s větou: „Bože, co pro tebe mohu udělat já.“ Tato věta mne zasáhla hluboce a dodnes ji do svých modliteb vkládám a upřímně ji prožívám.

Rád mám jeho vykládání o vojně, protože jsem ji sám zažil a cítím velkou úctu k těm, kteří trvali na svých zásadách a nenechali se tzv. zlomit, což je i příklad mého velmi dobrého přítele Jendy.

Já jsem tak odvážný nebyl a podířil jsem se vojenského drilu s tím, že to je tak dané a jiné to nebude. Takže bez protestu jsem prodělal výcvik u speciálních

parajednotek. Opravdu si vážím všech těchto lidí, kteří trvali na svých zásadách a je to pro mne poznání, že víra hory přenáší. Já byl tenkrát bez víry a dnes cítím, o co jsem byl ochuzen.

Proto jsem byl poctěn doslova a do písmene, když mi Hynek při jednom z našem mytí nohou, nabídl tykání. Byl to pro mne takový kvalitativní zlom, při kterém jsem poznal, že i já jako bývalý zavilý ateista, mám nějakou duchovní hodnotu a cenu. Díky ti za to, Hynku.

No a teď rýpaneček. V dnešní době velmi často slyším naše politiky používat parazitní slova a výrazy, např.: Jako, prostě, nějakým způsobem, atd. atd. A nikdy, podotýkám NIKDY po nic nezazní odpověď. To znamená jako, Jako Co?, prostě a Jak prostě?, Někakých způsobem, Ale jakým? Moje maminka, mimochodem učitelka češtiny, mne za to vždy odměnila záhlavečkem a já ji dodnes blahorečím, že mne to odnaučila.

No a náš Hynek ho má taky!!! Uhádnete jaké? Prozradím vám to. Je to slovíčko Víte? A rozdíl mezi vrcholnými politiky a naším kazatelem? No je zásadní, protože vždy následuje odpověď. Takže já po tomto Hynkovu slovíčku vždy nastražím své uši a zpozorním, protože vždy přijde poučení!!!

Takže Hynku, u tvého kázání nikdy nezkřívím svůj obličej do nelibého výrazu (na rozdíl od našich politiků), ale vždy poslouchám, co přijde dál s jistotou, že to přijde.

Hynku, chci ti poděkovat za tvou činnost, protože já ji oceňuji a hodnotím velmi kladně a je pro mne poznáním a poučením (prosím neplést si to s Poučením z krizového vývoje, který kdysi po roce 1968 napsala naše „nerodná strana“).

Příslaví 1:7 B21

[7] Klíčem k poznání je úcta k Hospodinu; moudrostí a poučením jen hlupák pohrdá.

Jirka Kostruh

Před několika lety, v čase výměny kazatelů, přišli k nám do valašských sborů manželé Donovi ze Slezska. Zdá se, že v předešlých sborech se s nimi členové loučili neradi. Svědčí o tom esemeska od jisté sestry Pěkníkové ze sboru Návsí, ve které mi zdůrazňovala, abychom Donovým neubližovali (takto napsáno), ale měli je rádi. Donovi předcházela pověst, že jsou lidé sloužící a pohostinní. O tom jsme se mnohokrát přesvědčili i v našich sborech.

Bratr Hynek mnohem dříve, než se stal kazatelem, výrazně působil a pracoval pro Adu, a to vše při zaměstnání a vedení firmy. Už tehdy jeho cesty často vedly na Ukrajinu s pomocí potřebným, zatím co manželka Nadka musela

nahrazovat jeho nepřítomnost. Pomoc lidem v nouzi zvláště v dnešní válečné době se stala pro Donovy součástí života. Nutno říci, že pomáhají na úkor osobního volna, či života a zdraví potřebného spánku.

Hynkův úděl kazatele není ve valašském stádcí snadný. Zvláště když si mnozí jedinci myslí, že právě oni objevili patent na absolutní pravdu a snaží se o ní přesvědčit ostatní. To pak působí nepříjemné diskuse a rozdělení, a to nemůže



těšit kazatele ani ostatní nezúčastněné členy. Velké neštěstí je, jsou-li zrovna přítomni přátelé.

Kázání bratra Hynka nejsou hluboké, teologické, nejednomu posluchači těžko pochopitelné úvahy. Naopak každá jeho promluva vyjadřuje to, na čem nejvíce záleží. Je to výzva k příkladnému, Bohu milému křesťanskému životu, který je třeba praktikovat 7 dní v týdnu. Bratr rád zdůrazňuje, že toto je možné skrze modlitebního spojení s Pánem a pod působením Ducha svatého. Ani náš kazatel – jak přísloví říká – není ten, který by vyhověl všem. Často se stává, že nespokojeni jsou ti, kteří sami nemají své osobní či rodinné věci v pořádku. Věřím, že je mnohem více těch, kteří si našeho kazatele váží, modlí se za jeho službu, jeho zdraví i za jeho rodinu.

Společně přejeme Donovým, aby je provázela Boží přízeň, požehnání a Jeho vedení v čase, který budeme prožívat společně, ale i v budoucnu, kdy jejich život bude více zaslouženě odpočinkový.

Bohuška Smilková

Psaní o našem kazateli Hynkovi Donovi

Jsem mu vděčná, že se mnou probral kousek biblické zvěsti o spáse, za kterou se obětoval Ježíš Kristus a to i přesto, že si to ničím nezasluhuji. Hynek za mnou i se svou manželkou dojížděli na mlýn, kde jsem trávila dost času. Měl se mnou trpělivost. Měla jsem za to, že nemůžu být pokřtěna a Hynek mě provedl až ke křtu. Vzpomínka na vodu - to bylo pro mě nepředstavitelné. Sborové sestry Ivuška a Sonička mě doprovodily, neměla jsem čas na strach, a pak mě kazatel Hynek přebral a ponořil. Tak díky Hynku za naše společenství.

Svatka Balážová

2.Timoteus 4,5 – Ty však buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo kazatele evangelia, naplň svou službu.

Mám velký respekt před všemi kazateli, protože toto zaměstnání je na jedné straně úctyhodným posláním a na straně druhé velmi těžkým povoláním. Kazatele do služby povolávají nejen pozemští představitelé církve, ale i sám nebeský Otec. To je přednost, ale i velká zodpovědnost. Navíc práce s lidmi je vždycky náročná a jak se ukazuje v dnešní moderní společnosti, je stále náročnější. Náš církevní systém rotace kazatelů po sborech na omezené časové období mi připadá užitečný pro sbory, ale pro kazatele a jejich rodiny velmi náročný.

Bratr Hynek Dona přinesl do našeho sboru stabilitu a klid, který jsme potřebovali po silném rozkolísání našeho společenství v uplynulých letech. Jeho způsob jednání nese prvky přímosti, jednoduchosti a pokud je třeba i tvrdosti. Oceňuji jeho pastýřskou službu, zvláště schůzky v cukrárně, to je geniální. K Hynkovi patří nedílně jeho žena Naďa, která je viditelně jeho oporou a mimo jiné peče vynikající řezy s rumovou příchutí 😊

Je vždy povzbuzující setkat se s tímto sehraným párem. Mají i společného koníčka – „výlety“ na Ukrajinu s reálnou pomocí. Někdo se zlobí, že tím Hynek ztrácí čas určený nám, jeho sborům, ale cožpak bychom to neměli přát těm, kteří jsou na tom mnohem hůř než my?

Hynek dostal od Pána Boha příležitost pokřtít do našeho sboru několik lidí. Inicioval vysvěcení Pavla Pimka za staršího sboru. Naše společenství je stabilní, na pobožnosti se nás schází stále více, znovu se obnovil a posílil modlitební život sboru. Modlitebna je otevřená pro lidi z jiných církví i z ulice. Věřím, že to je výsledek dobré spolupráce kazatele, výboru sboru, členů i přátel. Donovi zapadli do našeho sboru a jsou jeho přirozenou součástí.

Nikdo není dokonalý, ani náš kazatel. Jsou i lidé, kteří rádi hodnotí druhé. A do kazatele je docela snadné se strefovat. Pánu Bohu ale nedokonalost lidí tak úplně nevadí, vidí v každém člověku potenciál ke službě. Jestliže Pán Bůh Hynka poslal do služby, myslím, že naší povinností je podporovat ho v této službě přímluvnými modlitbami.

Náš nebeský Otče, prosím o požehnání pro naše milé: Nadu a Hynka Donovi!

Květa Tyšerová



Vážený bratře Hynku,

přijmi od nás co nejupřímnější blahopřání k tvým narozeninám, hodně zdraví, štěstí a rodinné pohody a také mnoho dalších sil do tvé náročné práce, která představuje především poskytování duševní útěchy, materiální a finanční pomoci potřebným.

Chtěly bychom tobě i tvojí paní Nadě velmi poděkovat za všechno, co jste pro nás udělali. Od počátku pobytu ve vaší krásné zemi jste nám dávali lásku, podporu a potřebné základní vybavení do našeho nového života. Bez vás bychom byly dlouho ztracené a nedokázaly bychom si tak dobře a rychle zvyknout na životní podmínky v nové zemi, navázat kontakty s novými lidmi, začít se učit jazyk, najít si práci, atd.

Velmi také oceňujeme vaši pomoc, kterou věnujete našim spoluobčanům, kteří dosud zůstávají na Ukrajině a díky vašemu finančnímu i materiálnímu přispění lépe snášejí útrapy válečného konfliktu. Vážíme si také vašeho nasazení při shánění finančních prostředků a osobní statečnosti, se kterými na Ukrajinu dovážíte vše potřebné.

Děkujeme také za krásné chvíle, které s vámi můžeme trávit, a to nejen při kafičku.

Ještě jednou všechno nejlepší přejí

Olena a Světlana

Milý bratře Hynku.

Nejsem příliš skvělý řečník, tak hledám slova, jak za vše poděkovat. Od setkání a příprav na Křest až po dnešní dny. Pomohl jsi i Erikovi, který na tom zdravotně není nejlépe, a ve sboru našel spoustu přátel. Pomohl jsi mu pochopit ty, kteří k němu nejhodnější nejsou. S Boží pomocí se z něho stal ještě lepší člověk a totéž myslím mohu říci i o sobě. Tak Ti přejeme vše nejlepší k narozeninám a věřím, že k nám vícekrát najdeš cestu. Bůh Ti žehnej .

Erika a Erik Dančákovi

Tak za pár dní, pokud mám tedy dobré informace, půjde další človíček z našeho sboru o kterém budu trošičku psát do důchodu, jinak lépe řečeno do starobního důchodu !! (to tak nějak lépe pro nás pány zní) Ano správně, řeč je o našem kazateli Hynku Donovi, toho času v kazatelském bytě ve Vsetíně.

Domníval jsem se, že tady zakotví i se svojí manželkou a už se nikam jinam stěhovat nebudou, ale vypadá to tak, že ještě jedno přemístění přece jenom bude. Kam to nevím a kdy to bude také ne. Zatím vím, že i po tomto významném dni tady u nás ještě nějakou chvíli bude - jak říkáme sloužit kázáním Božího slova a bude nás opečovávat v našich sborových zahrádkách.

Ty společné roky pro nás všechny utíkají velmi rychle, to tak nějak všichni víme a cítíme i v našich vlastních životech, a tak i Donovi s námi již nějaký ten rok prožili. Doufám, že s námi, tím myslím hlavně náš valašskomeziříčský sboreček, prožili hezké a pro ně příjemné chvíle a zároveň také věřím, že další ještě prožijí. I my máme na co vzpomínat, jenom to prosím nechtějte po mně, protože, jak by Vám všem potvrdila moje milovaná ženuška Ivanka, stejně si toho moc nepamatuji, a to co si pamatuji se týká hlavně jídla. Ale přece jen vzpomenu jeden sborový výlet na severní Moravu, kdy připravili perfektní oběd (řízky, ale ne sojové, s bramborovým salátem) a také společné posezení

v polské cukrárně, kde jsme dokonce ani nemuseli platit !!!!! Vždycky to tak nějak člověka potěší, když je něco nabízeno zdarma.

Těch zážitků a společných chvil, a to i vážných bylo za ten čas mnoho a každý z vás jsi pamatuje něco jiného. A tak chci Hynkovi a jeho vždy s ním chodící ženou (biblický termín - ti dva budou jedno tělo) popřát do dalších s námi prožívaných dnů mnoho Božího požehnání a také radosti v jejich práci (popř. službě), která s námi určitě je a ještě dlouho bude!!

Petr Chára

S bývalým kazatelem Pavlem Kostečkou jsme měli velmi dobré vztahy. Byl pro každou legraci, rozuměl si s mládeží, účastnil se všech výšlapů a výletů. Když jsme se dozvěděla o konci jeho služby ve valašských sborech, samozřejmě jsem znejistěla. Kdo přijde místo něho? Prý nějaký Hynek Dona. Hned jsem jako správný informatik nažhavila dráty internetu a zjišťovala, kdo to je. Podoba mi nic neříkala. Ale informace o tom, že je ze Slezska, se mi moc nelíbila. Valašské sbory jsou známé svou „jinakostí“, ten valmezský svým širokým názorovým rozptylem. A slezské sbory bývají spíš ortodoxní, v názorech umírněné. Alespoň takovou jsem měla představu.

Když se u nás Hynek s Naděnkou objevili poprvé, bylo mi jasné, že veškeré obavy byly zbytečné. Usměvaví laskaví lidé, kteří hned zapadli mezi nás. Zatím co jiní kazatelé navštěvují své ovečky především v jejich domácnostech, Hynek s manželkou si nás postupně zvali do cukrárny a spojili vzájemné poznávání s konzumací sladkých pochutin. To se většině z nás ukrutně líbilo. Mlsáme často a rádi. Také pozvání k Donovým na oběd není nic neobvyklého. Hynek se projevil jako výborný kuchař a v ničem si nezadá se svojí stejně šikovnou manželkou. Jejich polévky na společných agapé jsou famózní.

Velmi brzy jsme pochopili, že pro Donovi je nesmírně důležitá otázka pomoci potřebným. Ať už to byli lidé postižení tornádem na jižní Moravě, nebo



Ukrajina. Tam se snaží pomoci už řadu let spolu se sdružením Pomoc Těšínského Slezska, kterému Hynek předsedá. Je neskutečné, jak se mu daří zajistit finance či potraviny. Neváhá sednout do auta a spolu s Naděnkou převést humanitární pomoc sám až na místo určení, a hned zase jet zpět domů. Přátelské vztahy s bratry ve Lvově a jinde jsou zárukou, že se pomoc dostane přesně tam, kam má. Měla jsem možnost hned na počátku invaze na Ukrajinu zorganizovat pomoc na naší škole a všechny vybrané potraviny, drogistické zboží a hračky jsem vezla spolu s Donovými do polské Ustrońe na místo, kde se humanitářka shromažďovala. Během cesty stihl Hynek nejen vyprávět zážitky z dětství prožitého na polsko-českém pomezí, kudy jsme projížděli, ale také telefonovat na Ukrajinu a do Polska, kde domlouval podrobnosti předávky. Polština nebo ukrajinština – obě řeči Hynek bravurně ovládá. Po cestě zpět jsme se ještě stavili ve vesničce Hrádek, kde občané také zorganizovali sbírku, a my jsme ji pomohli převést. Další cesta vedla do Komorní Lhotky, kam jsme pomoc z Hrádku vezli. Byl to zážitek zúčastnit se takové akce. Bez ohledu na církevní příslušnost či národnost – všichni se snažili pomoci napadené Ukrajině. Žádný člověk se nezavděčí všem. Je pravda, že Hynkovi není vlastní veselé juchání s mládeží, ani pobíhání po valašských kotárech spolu s ekušpacírníky není jeho šálek kávy. Určitě hodně času, který by měl věnovat sborům, věnuje pomoci Ukrajině, ale ruku na srdce – co je v současné chvíli důležitější? Mám radost z lidí, kteří byli za éru Hynkova působení pokřtěni. Počet členů a jejich vysoký věkový průměr – to je věc, která nás už řadu let trápí. Takže jak říkávala moje babička – jen houšť a větší kapky!!! Oceňuji Hynkův jasný, někdy možná tvrdší přístup, ale díky němu se vyřešila řada problémů a konfliktů, které nás strašily v minulých letech. Jsem velmi ráda za to, že se Hynkovi podařilo zajistit rekonstrukci vchodu. Jednak ten starý spíše odrazoval, než lákal ke vstupu do modlitebny, a jednak jakožto obyvatele sborového bytu nás každoročně trápily přivalové deště, které se vzrůstající četností vyplavovaly naši garáže a sklepy. Nová opatření snad přinesou úlevu. Ale to zjistíme až v květnu.

Neříkám, že bych neměla k našemu kazateli připomínky, „dobré“ rady, jak má to či ono udělat lépe. Také ne každý jeho názor je i můj názor, ale kdo z nás je dokonalý? A jak bychom danou služebnost dělali my? Dokázali bychom alespoň tolik, co on? To je otázka. Práce s lidmi je vůbec ta nejhorší, to je známá pravda. Pro mě je důležitá atmosféra a vztahy ve sborečku, a té Hynek pomohl moc. Takže děkuji, Hynku, za tvou službu, za energii a čas, který nám věnuješ, za tvou pohostinnost a kamarádství.

Iva Chárová

Iva Chárová - pokračování

Iva Chárová je pěkné číslo.

Nejspíš to bude tím, že má k číslům blízko, učí totiž matematiku a informatiku. Tak se dostáváme k další Ivině charakteristice (nebo diagnóze??). Je to učitelka. Co to znamená? Nejen, že všechno ví a umí, ale také je nesnesitelně důsledná, extrémně zodpovědná, pracovitá do naprostého kolapsu, na vše má jasný názor a strká nos do politiky.

Tak to byla samozřejmě legrace a nadsázka :-)) ale:

Iva nemá za sebou jen dny zalité sluncem. Už od dětství se musela se životem poprat, a tak mohu jen obdivovat její nezdolný optimismus a chuť stále něco dělat pro druhé. Pán Bůh si Ivu našel, když studovala na vysoké škole. Další život se ubíral různými cestičkami, až Ivu dovedl do našeho sboru. To je moc dobře a jistě mnozí z vás napíší mnoho chval na různé věci, které Iva pro sbor dělá. Vybírám z těch mnoha činností dvě, které mne oslovují.

Za prvé: Zahrádka a výzdoba kolem sboru a ve sboru. Možná je to věc zbytná, ale pro mě osobně zdroj velkého potěšení, kdykoliv přijdu do sboru.

Za druhé: Nejen tvorba bulletinu, ale hlavně jeho rozvážení po bývalých i současných členech sboru. Úrodu z této služby již sklízíme, a ještě sklízet budeme.

Za zmínku stojí i Ivina svatba s Pětou Chárou. To by stálo za více slov, ale řeknu jen, že manželství dvou lidí, kteří mají za sebou každý kus svého života je nejen radost, ale i každodenní dřina.

Milá Ivo, děkujeme za tvou píli a obětavost, oddanost našemu sborečku, ať ti Pán Bůh bohatě požehná.

A nebudte pořád taková hujerka :-) paní učitelko!

S láskou Květa Tyšerová

Milá Ivo!

Přijmi od nás co nejuprímnější poděkování za všechno, co pro nás i s tvým manželem Petrem děláte. Přišli jsme k Vám z jiné země, byly jsme zoufalé a nešťastné. Měly jsme strach z toho, jak se nám tady, v České republice, bude žít. Ty i tvůj manžel jste nás přijali s otevřenou náručí, velmi mile a vřele a poskytli jste nám nezištnou pomoc ve všem, co jsme potřebovaly. Pomáháte nám nejen materiálně a pracovně, ale i duševně. Tato duševní podpora a duchovní vedení je pro nás nejcennější. Pomohla nám překonat počáteční těžkosti, zvyknout si na nové prostředí, novou zemi, nové lidi a na nový jazyk. Ivo, stala ses pro nás učitelkou a průvodkyní naším novým životem. Dáváš nám

možnost seznamovat se s novými lidmi, jezdit s vámi na výlety a poznávat vaši krásnou zem. Cestování s vámi nás velmi obohacuje a pomáhá nám zapomenout na stesk po naší těžce zkoušené vlasti. Také díky vám se tady, ve Valašském Meziříčí, cítíme jako doma.

Přejeme ti všechno nejlepší v tomto roce, hodně zdraví a štěstí a hlavně hodně sil do další práce. Ještě jednou ti za všechno děkujeme.

Olena, Světlana

Moje setkání s Ivou Burešovou snad po dvaceti letech

Matně si vzpomínám, že třicet let tomu nazpět se ve valašskomeziříčském sboru CASD objevili vedle manželů Žvakových také další manželský pár Tonda a Ivana Burešovi.

Nevím, zda sborové společenství nesplnilo jejich očekávání a tak se za krátký čas vytratili a jakoby se pod nimi slehla zem. Laďa Smílek ještě nějaký čas udržoval s Tondou kontakt přes stavební úpravy domku jeho maminky. Dvacet let



jsme se neviděli a úplně mě vypadli z podvědomí.

Já zaměstnanec ČEZu na postu montéra údržby a provozu sítí NN a VN jsem sloužil i při opravách poruch na rozvodech sítí ve Vsetínském okrese. V pátek večer jsem obdržel zadání od rajonního dispečinku. Porucha paneláku Valašské Meziříčí ulice Sklářská 188. Po ověření poruchy telefonem se mi hlas na druhé straně zdál nějaký povědomý. Po provedení opravy (pojistky na přívodě) přišla domovnice paní Iva Burešová osobně poděkovat a prý co jsme dlužní. Nic, neznáme se náhodou? Asi ano. A tak se zavzpomínalo 20 let nazpět, na lidi ve sboru. Pár osobních otázek a pak už nic víc. Ještě téhož roku se objevila Iva ve sboru. A tak věřit na náhody? Nebo jsou Boží cesty nevyzpytatelné?

Pavel Pimek

Jak se žije ve sboru Frenštát pod Radhoštěm

Vzpomínky na Frenštát

Začátkem sedmdesátých let uskutečnili církevní kormidelníci nebývalý převrat. Odkrojili Valašské Meziříčí od ostatních valašských sborů a přifařili jej ke Frenštátu, případně naopak. Čerstvě vylíhnutý blondatý kazatel Jindra Kimler, který zmíněné sbory dostal na starost, měl o zábavu postaráno. Na červené kývačce s plexisklem pendloval mezi oběma regiony a starostlivě pečoval o neposlušná stáda popásající se na obou svazích hlavního evropského rozvodí. Coby mladí a perspektivní Valmezáci jsme občas museli k našim frenštátským sourozencům vyrazit s nějakou besídkou. Na auta nebylo, takže



nezbylo než cestovat parním vlakem či na dvousedadlových pionýrech, jímž se přezdívalo Kozí dech. Jedné krásné soboty jsme se s Petrem Válkem, jeho bráchou Mirou a Zikmundem Gorným, který byl ve Valmezu na vojně, vyšňořili dlouhými fraky, na hlavy narazili klobouky či beranice a na zmíněném přibližovadle, jehož rychlost nepřesáhla šedesátku, uháněli přes Pindulu ke Frenštátu. Poté co se v nízkém domku u Cvernů přezpívaly naučené písně a odrecitovaly rýmované básničky, došlo na zpáteční cestu. Díky minimálnímu provozu byla celá silnice naše. Kroužili jsme se strany na stranu, mávali klobouky a sobota nesobota, předváděli nejrůznější šaškárny. V odbočce na

Krhovou se nám nechtělo ubírat plyn a napálili to tam zmíněnou šedesátkou. Od přejezdu právě svištěla šestsettrojka, bourák tehdejších papalášů. Těsně jsme to šmírlí před jejím naleštěným nárazníkem a v několikanásobných kotrmelcích přistáli v příkopu. Soudruzi v autě jen nechápavě kroutili hlavou a když viděli, že jsme přežili, odpelášili dál. Což bylo štěstí. Kdyby si všimli krajně nepředpisového ustrojení mého pasažéra Zikmunda, který příslušnost ke chrabré Československé lidové armádě kryl už zmíněným přehozem vypůjčeného pláště a čepice přes uši, mohl odtud okamžitě putovat do vojenské basy. A kdyby se provalilo, že nedovoleně opustil posádku a svévolně odcestoval do jiného města, navíc na bohoslužbu, mohl mu dokonce hrozit prokurátor.

Jindra Kimler se opravdu snažil, takže jsme začali být ve Frenštátě jako doma. Na vině je Alena Jurajdová a především strýc Kulig. Vyhlášený vedoucí místní výroby sladkostí nás po sobotě brával do své provozovny, kde jsme se mohli dosytosti nacpávat nepodařenými zákusky a jiným tuze lahodným odpadem. Alenka, bydlicí ve školnickém bytě, poté odemkla tělocvičnu a tam jsme pak na kruzích, bradlech, koních a kozách řádili jako opice. V cukrárně nabyté kalorie se tak během dvou tří hodin dokonale zlikvidovaly, takže o ukládání podkožního tuku nemohla být ani řeč.

Rád vzpomínám i na tetu Jindřišku, manželku už zmíněného Ericha Kuliga. To, když bydleli v budově tehdejší nové modlitebny poblíž městského centra. Maloval jsem hlavní sál a jako správný malíř si při práci prozpěvoval. Samozřejmě žádné odrhovačky, ale jak se sluší a patří, písně z tehdejšího Sionského zpěvníku. Když se prostorem ozývalo „Usnouti v Pánu, jaká slast...“, vtrhla dovnitř rozvášněná Jindřiška a zděšeným hlasem zvolala: „Dost, Františku, přestaň Františku, nechci slyšet pohřební zpěvy, Františku!“ Dodnes pořádně nevím proč. Přece jsem zpíval dokonale slastnou písničku...

Za kazatelské éry Petra Krynského už byl sbor na místě, kde se nachází doposud. Až do této doby se udržovala tradice společných autobusových zájezdů. Zápisy v kronice dosvědčují, že pravidelně bývalo narváno. Sedělo se po dvou, po třech, někdy i na zemi, a zadní část patřila mládeži. Kytara a zpěv zpravidla odtud burácely po celou dobu drkotavé cesty. Ale nejen mladí se zapsali do historie frenštátsko-meziříčských výletů. V šestaosmdesátém se jelo kolem Velké Fatry se zastávkou v Harmanecké jeskyni, která leží ve výšce přesahující osm set metrů nad mořem. Od silnice se k ní musí příkrým chodníkem dlouho nahoru. Středněvěcí i někteří mladší to vzdávali, zatímco devadesátiletá babička Koppová se souboje s náklonem nezalekla. S pomocí Aleše Zástěry a strýčka Pavláta statečně vystoupala až nahoru, což vyrazilo dech

všem přítomným průvodcům. Ti prozradili, že je nejstarším člověkem, který zde kdy vyšplhal a že se musí podepsat do jeskynní kroniky. A prohlídku podzemního labyrintu bude tím pádem absolvovat zadarmo.

Údobí těsného meziříčsko-frenštátského přátelství už dávno pominulo, ale v srdcích nemnoha dožívajících pamětníků doposud vězí bezpočet vzpomínek. Možná je to díky přirozenému vzpomínkovému optimismu, ale pokud se mé maličkosti týká, nemohu si vybavit nějakou negativní. Nedávná návštěva frenštátských v našem sboru dosvědčila, že navzdory jistému odloučení k sobě pořád jaksi patříme. Přinejmenším kvůli naději ve zmrtvýchvstalého Ježíše Nazaretského, ke které se společně bez přestání upínáme.

Franta publikán :-)

Přestože jsem členem frenštátského sboru 35 let, necítím se tak docela na to, že bych měl být zrovna tím, kdo bude o něm psát článek. Uvědomuji si totiž, nakolik osobní je mnoho z toho, co jsem ve sboru a ve spojitosti s ním dosud prožil. Proto se následující řádky ponese do určité míry i v tomto duchu.

Snažil jsem si vzpomenout, jaké to bylo, když jsem přišel ve Frenštátě poprvé do sboru. Což byla a dosud stále je vilka v zahradě na adrese U Tírny 1140. Nic konkrétního se mi ale nevybavilo. Nicméně, možná to nebylo úplně při první návštěvě, ale když jsem v té době seděl v modlitebně a probíhala právě sobotní škola (tehdy pouze v jedné třídě), připadal jsem s mými znalostmi Bible v porovnání s ostatními přítomnými (zvláště pak těmi, kteří hovořili) naprosto nedostatečný. Přemýšlel jsem, kdo nebo co bylo tím impulzem, který způsobil, že mě tato situace neodradila od toho, abych příště přišel zase. Kdosi mi před mnoha lety řekl myšlenku, že do sboru člověk chodí ne kvůli lidem, ale především kvůli Bohu. Asi ano. Ale nic naplat, bez těch lidí mi církevní společenství nedává moc smysl. Coby mládežník a čerstvý navrátilce z povinné vojenské služby jsem celkem přirozeně upřednostňoval sobě věkově blízké. I když nás nebylo mnoho, možná jen, co by se dalo spočítat na jedné ruce, i za tento počet jsem byl vděčný. Další, neméně důležitá, byla pro mne přátelská a rodinná atmosféra ve sboru. Vnímal jsem, že jsou si zde lidé velmi blízcí a jak hezky se k sobě navzájem i ke mně chovají. Musím také zmínit jako jeden z pro mě důležitých faktorů, srdečnost a pohostinnost manželů Krynských, kteří měli tehdy Frenštát spolu s Meziříčím na zodpovědnost.

Od té doby se ve sboru udála spousta nejrůznějších akcí a událostí. Po roce 1989 se otevřely nové možnosti. Mnohé aktivity již bylo možné uskutečnit i mimo modlitebnu. Ať už se jednalo o biblické kurzy, zdravotně osvětové

přednášky, či akce a programy pro děti. Ve městě a jeho okolí byli také lidé oslovováni prostřednictvím kolportáže - nabídky knih. Sbor se co do počtu utěšeně rozrůstal. Přibývalo jak dospělých, tak i dětí. Vzpomínám si, že byly i takové situace, kdy všechny židle v modlitebně byly zaplněné, a přesto nestačily. Začaly se proto zvažovat možnosti zvětšení kapacity. Na konci devadesátých let proběhla rekonstrukce a modlitebna získala dnešní podobu. Do bytu v patře se posléze nastěhovali na důchod manželé Veselí. Od Pána se nám tak jejich prostřednictvím dostalo velkého požehnání. Kdo jste znali sestru Věrku a bratra Jiřího, mi dáte určitě za pravdu! Ještě se vrátím k již zmíněným židlím. Osobně považuji za velmi dobré rozhodnutí, že vedení sboru nepodlehlo při jeho rekonstrukci nastupujícímu trendu lavic. Vůbec si totiž neumím představit, že by třídy sobotní školy probíhaly ve Frenštátě jinak než v „kroužku“! Zmínil jsem dva manželské páry. Musím přidat ještě třetí. A to Jindřišku a Ericha Kuligovy. I když jim nebylo dopřáno mít vlastní děti, v míře vrchovaté bylo pro ně rodinou právě sborové společenství. Sestra Jindřiška se s láskou věnovala dětem v sobotní školce. Bratr Erich zase kromě dlouholeté služebnosti staršího sboru obveseloval naše žaludky jeho proslulými cukrářskými výtvary. I v jeho 95 letech, které letos v lednu oslavil, má stále neutuchající zájem o sborové dění.

A jak se žije ve frenštátském sboru dnes? Za sebe musím říct, že docela dobře. Myslím si, že jsme docela živé společenství. Usuzuji tak jednak podle diskusí v



sobotní škole. Hlavně však podle přestávky. Někdy to pro uvádějíciho není úplně lehké ji ukončit. Za ten týden si toho máme přeci tolik co říct... Členů vlivem různých okolností oproti někdejšímu maximu nyní sice trochu ubylo. Přišli ale také někteří noví nebo různými cestami i z jiných sborů. V sále máme instalovány techniku odpovídající současným potřebám. Sborové místnosti v patře včetně kuchyňky jsou hezky a účelně vybavené. Běžně sice nemíváme odpolední pobožnosti, nicméně je do určité míry nahrazuje skupinka (různě velká), která pravidelně zůstává nahoře na oběd. Co ale z dřívější doby zůstalo, tak jsou podle mě hřejivé přátelské vztahy, vzájemná vstřícnost a ochota k podpoře a pomoci. A to jak v modlitbách, tak i praktických činech. Tím, že se sborový pozemek nachází na nároží v blízkosti dvou továren, projde nebo projede kolem něj během dne poměrně značný počet lidí. Věřím tedy, že „knihobudka“, nedávno umístěná před plotem modlitebny, nalezla s jejím obsahem své časté uživatele.

Loni v listopadu jsme si připomněli devadesáté výročí založení sboru Církve adventistů ve Frenštátě. V průběhu slavnostní pobožnosti zazněla mimo jiné myšlenka přirovnání života společenství ke stromu. Z malého semínka během let vyrostl postupně během let rozložitý strom. A tak přeji tomu našemu frenštátskému „stromu“, aby se i dále rozrůstal. Aby zde nebyl jen sám pro sebe, ale přinášel užitek i svému okolí.

Zdeněk Dlabaja

Do frenštátského sboru jsme se přistěhovali před dvěma lety. Pocházím z Vysočiny a Beskydy pro mě představovaly nové končiny, které jsem znala jenom z občasných návštěv. Právě proto pro mě bylo velmi cenné vědět, že mám místo, kam se mohu začlenit a patřit. Frenštátský sbor mě mezi sebe přijal velice srdečně a vřele, a velmi mi tak v novém zabydlování se pomohl. Je to místo, kde se cítím bezpečně a „doma“, a toho si velmi vážím, protože jsem se takto necítila vřadycky všude. Zároveň vím, že je sbor takto otevřený i jiným lidem a že mu není jedno, co se kolem děje. Vážím si také mládeže i dětí, kteří ve sboru vytvářejí hřejivou a živou atmosféru. Vážím si i těch starších, kteří se s radostí dělí o svoji moudrost a svoje zkušenosti. Souhrnem tedy musím říci, že se mi ve frenštátském sboru žije velice dobře a přála bych každému, aby také mohl čerpat z požehnání, která ze života frenštátského sboru tryskají.

Jana Královičová

Bůh přinesl jeho sboru ve Frenštátě p. R. v posledních pěti letech nespočet radostí. Obzvláště pak je třeba vyzvednout několik svatých křtů, ve kterých dalo celkem 5 lidí veřejně najevo, že patří do královské rodiny a jsou Boží děti.



Do sborové vily se bazén nevměstnal, a tak si pamatují z dávnější historie křty v řece Lomné, nebo v přehradě Větrkovice.

Modlitby ukázaly také jedno vhodné místo na křty - v řece Čeladenka ve vzácném údolí Podolánky v nádherné „vaně“ ve skále. Tam posledních pět křtů bylo vykonáno. V místě, které je obklopeno zdravým lesem plným mechů, tůní a borůvčí. Bohatost toho místa ukazuje na ještě větší luxus a přepych, který Bůh od té chvíle ponoření soustavně dává do srdce lidí, kteří byli ponořeni.

Ukazuje se, že vytrvalé modlitby a výchova našich dětí vedoucí k našemu Stvořiteli má velké plody, vždyť 4 křtění mladí lidé byli narození adventistickým

rodičům. Jsem jeden z nich, se mnou byla ještě pokřtěna sestra Anežka Harastejová (roz. Vacková). Spolu s námi se pokřtil Robert Kostelník. Jeho blízký bratr Kulig jej vyučil a mnoho a mnoho dlouhých let se modlil za jeho křest. Mnoho lidí, kteří se za jeho křest modlili, umřeli a jeho odevzdání se nedočkali. Ovšem toho pátku 9. 8. 2019 nás strýc Kostelník překvapil, jelikož několik minut před Anežčiným a mým ponořením oznámil, že bude Spasiteli zasvěcen s námi! Chvála Bohu! A jaké překvapení! Tak to vypadá, když se z velké radosti stane ještě větší! Bratr Kostelník se tak zařadil mezi bratry a sestry sboru, kteří již mají na tvářích vrásky získané věkem, ale jejich srdce za ta desetiletí pamatují mnoho zkušeností s Bohem.

Bratr Kostelník po křtu asi za rok spadl ošklivě na kole. Trávil nějaký čas ve zdravotnických zařízeních, než se dostal domů. Umřel asi 2 roky po křtu. Čas



hraje roli, Bůh je však pánem i nad časem. Ti, co se křtu bratra Kostelníka dočkali, dodnes Bohu zpívají: „když žije Pán, mohu doufat dále...Pán rány zhojí, zas zvedne dítě svoje vzhůru k

sobě blíž.“ A ti, co se nedočkali, budou při vzkříšení znova oživovat nadšené volání našemu Bohu za jeho lásku projevenou na bratru Kostelníku.

V dalších letech byl pokřtěn bratr Pavel Smělý a sestra Martina Kašpárková. Ta voňavá a průzračná voda v Podolánkách, tolik osvěžující, neztratila ani malinko na své kvalitě, když přijala naše těla a duši, která byla poznamenána tímto světem. Tak Duch svatý nám přichází na pomoc, nevíme za co se pro frenštátský sbor modlit, ale sám Bůh se přimlouvá nevyslovitelnými vzdechy.

Samuel Královič

Jak se žilo ve sbore Frenštát p.R. před 40-ti lety

Ze světelné křižovatky v Rožnově pod Radhoštěm je možné při cestě do sboru odbočit jak doprava, tak doleva. Oba sbory jsou od křižovatky přibližně stejně vzdálené. V roce 1984 jsme na křižovatce odbočovali výlučně doprava. Pak mi ale Anička navrhla, abych jednou zkusil odbočit doleva. A po čtvrt hodině jsme se ocitli ve frenštátském sbore. Tehdy ještě v tom starém, který stával přibližně na místě současného pneuservisu. Sbor měl mnohem menší modlitebnu a více členů, než má dnes, ale méně než ten valašskomeziříčský. Jak už to bývá, okamžitě se nás chopilo několik rodin, které nás pravidelně zvali k sobě na oběd i na návštěvu. Na mě osobně ale zapůsobilo něco úplně jiného. Nejen bratislavský, ale také bystrický či lazecký (Orlová Lazy) sbor právem nesly v mé mysli přívlastek „adventní“, a to ve smyslu poselství, které v nich znělo, a které mi v tom meziříčském chybělo. Snad i proto, že kormidlo sboru po dlouhé roky

řídil br. Kulig, mimo jiné švagr br. Šustka. Tak se stalo, že jsem po dalších patnáct let každou sobotu zapínal směrovku doleva.

A jak taková sobota ve Frenštátě p.R. vypadala? Z domu jsme odjížděli ještě před osmou na učitelské shromáždění před sobotní školou. Abychom nemuseli jezdit v poledne domů, vždy nás někdo pozval k sobě na oběd. Po odpolední pobožnosti, na které se scházelo podstatně míň členů, tak deset až patnáct,



jsme chodívali na diakonské návštěvy, navštívit staré členy, doma nebo v domově důchodců. Zbytek soboty jsme pak strávili např. u Pavlátů, Jončů nebo Jurošků. Zejména v létě jsme se domů vraceli až kolem osmé. Na oplátku jsme několikrát do roka zvali celý sbor na setkání Křesťanského domova do Rožnova. Jednou se v obýváku 9x4 m sešlo až 37 lidí. Začínalo se ve tři, končilo v osm, nebo i později.

Je to období, na které velmi rád vzpomínám. Jako první diakon či vedoucí sboru jsem společně s Aničkou měl pozitivní vliv na stmelování sboru. V té době jsme nejen duchovně, ale i fyzicky tvořili jednu velkou rodinu.

Určitě se dnes, jakož i v té době, najdou lidé, kteří vše viděli jinak, ale vůbec mi to nevadí. Můj pohled je pozitivní a rád bych si ho uchoval i nadále.

Ján Petrovič

Distillations

Written by Nathan Davis Pitchford

In the Garden of God
nothing ever dies.
The dirt built up my bones;
my bones will build the dirt;
what bones will that dirt build?
Who am I?
I am more than the dirt,
more than the bones.
My life will go on forever.
Forever my energy will dance with
the stars.
Forever my ashes will build new
bodies.
Look at this moment:
it is one drop in the river of time.
How beautiful it is!
I would not wish it frozen in
place;
it has a million more beautiful
things to be!
When I start to fade,
I am only gathering up energy
To become something new and
wonderful.
Every moment is a seed!

V Boží zahradě
nikdy nic neumírá.
Prach vytvořil mé kosti;
mé kosti zase vytvoří prach;
které kosti vytvořily první prach?
Kdo jsem?
Jsem víc než jen prach,
víc než kosti.
Můj život bude pokračovat navždy.
Má energie bude navždy tančit s
hvězdami.
Navždy bude můj popel vytvářet
nová těla.
Podívejte se na tento okamžik:
Je to jedna kapka v řece času.
Jak je to krásné!
Nepřál bych si, aby zamrzla na
místě;
Má milion krásnějších věcí,
kterými by mohla být!
Když začnu blednout,
Pouze sbírám energii
Stát se něčím novým a
úžasným.
Každý okamžik je semínko.

NOVOROČNÍ BESÍDKOVÁNÍ

Co se týká Valmezu, na prahu roku 2025 byly besídky hned dvě. Podívejme se na ně trochu zblízka:

Sobota 4. ledna 2025

Zatímco se adventistické valašské stádo o první sobotě roku pravidelně scházívало ve vsetínské modlitebně, tentokrát se místem srazu stalo město mezi dvěma Bečvami. Sál se už po ránu docela slušně naplnil ovečkami a berany ze všech okolních sborů, kteří pod taktovkou Pavla Pimka absolvovali povinné lekce sobotní školy. Žádná bouřlivá diskuze se však nekonala. Jednak proto, že se téma probíralo v jedné jediné přeplněné třídě, kde na dohadování nebyl prostor, ale hlavně, že vyhlášení vsetínští aktivisté tentokrát vyrazili někam za školu. Předepsaný námět o dobrovolné Boží lásce tak nevyvolal žádné třenice a celkové klima odpovídalo obsahu prvního letošního úkolu.

Největší radost měl z valašského srocení podkrkonošský emigrant Petr Chára, který ve Valmezu zastává post doživotního pokladníka. Vybraná částka z obou sobotních sbírek zůstává taktně utajena, ale nepochybně výrazně překonala obvyklý nevysoký průměr. Sborový výbor se tak bude muset poprat s problémem, jak s navýšeným obsahem pokladny bohumilně naložit.

Novoroční sobota se pochopitelně nemůže obejít bez novoročního projevu. Tématickým kázáním zcela pochopitelně sloužil vrchní náčelník valašských stád, Hynek Dona. Hned v úvodu poukázal na nezbytnost Boží blízkosti v příštích dnech a s tím spojeným respektem vyplývajícím z reálné přítomnosti Všemohoucího. Mojžíš styk s posvátnou půdou demonstroval vyzutím svých opánků. Pozdější velikán dějin spásy, král David, zase na startu nového dějství vysílá k Bohu pokornou modlitbu, dodneška uchovanou v jednom z jeho žalmů: „Hospodine, slyš mou modlitbu..., dej mi poznat cestu, po níž mám jít.“ Oba dva muži víry ve svém životě naprosto přirozeně počítali s živým, svrchovaným Pánem Bohem. Počítáme s ním na neznámé cestě novým rokem také my? Pokud ano, musíme chtět nechtět počítat i s jeho vedením. A v praktickém každodenním zápolení uplatňovat jeho rady. Na otázku, zda chceme být šťastní, nám dá například jednoduchou odpověď: Udělej šťastnými ostatní!“ A hned k tomu třeba dodá, že „kdo ví, co je činit dobré a nečiní, má hřích“. A že „ovoce spravedlnosti sklídí ti, co rozsévají pokoj“. Stojíme na prahu nového roku a neznáme budoucnost. Důležitější však je, že známe Průvodce. „Kdo má Boha, jako je Hospodin?“, zeptal se na závěr kazatel. A zakončil univerzálním křesťanským krédem, které už před staletími vyznal sám apoštol Pavel: „Už ne

já, ale Kristus ve mně!“ Lepší přání na cestu příštími dny a měsíci si snad nelze ani představit...

V podání občasného meziříčského tria IFA později zazněly tři písničky. Text té první složil na prahu posledního válečného roku v nacistickém vězení Dietrich Bonhoeffer. „Moc předivná mě tiše obestírá, a proto čekám příští uklidněn“, vyznává autor a pokračuje bezvýhradným odevzdáním se do Boží náruče. O čtyři měsíce později, těsně před koncem války, je na osobní příkaz Hitlera popraven...



Další písničkou chtělo uvedené třígenerační trio potěšit nejméně tři přítomné účastníky bohoslužby. Především akademicky vzdělanou muzikantku Zdenku Pimkovou, která se konečně v adventistickém prostředí měla dočkat nefalšované klasiky. Potom také sourozence apoštoláky a v neposlední řadě i kazatele Hynka Donu. Ti první dostali šanci uslyšet píseň v cizím jazyku a Hynkovi bylo slíbeno, že důvod se doví hned při první vyzpívané větě. Ta se donekonečna opakovala a zněla takto: „Dona nobis pacem, pacem“. A protože Kniha knih veřejnou interpretaci nesrozumitelné mluvy bez výkladu nedovoluje, na závěr zazněl i překlad v tuzemské mateřštině: „Pane, daruj pokoj“. Krátká a prostá modlitba, která vyjadřuje nejnítějnější touhu každého normálního člověka.

Třetí song se jevil jako trochu za hranou, a tak byl přednesen až po oficiálním skončení bohoslužby. Vznikl na objednávku posvěceného staršího sboru Vsetín, Mirka Juřínka. Pokud by měl někdo s textem problémy, ať jej reklamuje u uvedeného bratra. Ale hodně opatrně, protože ještě donedávna byl členem nejvyššího česko-slovenského adventistického orgánu a má tím pádem v horních církevních patrech své velmi dobré známé. Vzhledem k tomu, že zdaleka ne všichni přítomní dokonale pochytili jednoduché libreto, dovolujeme si jej na stránkách zpravodaje připomenout. Podotýkáme, že se jedná o valašský endemit, který už asi nikdy nikde nebude nikým reprízován.

Sourozenci Valaši

Ref: *Sourozenci Valaši, podařená rodina, z Kateřinic, Meziříčí a hlavně ze Vsetína, ze Vse, ze Vse, Vsetína*

Sourozenci Valaši, podařená rodina, scházíme se, učíme se, modlíme se, hádáme se,

Ale také smějeme se, až se celá země třese

I když je to všelijaké, kromě toho hlavně také chválíme Hospodina

V kateřinském Bílém domě, tam je vždycky pohoda, kolem Jožky patriarchy dlí elita národa

O sobotách scházejí se jenom samí dobráci, církevní řád hlídají tu Miklicovi vlčáci

Radek klavír rozburácí a pokud se zadaří, do strun hrábnou při zpěvu aj Wagnerovi ogaři

Kdekdo sice sýčkuje, že jako sbor jsou nahraní, ale Marek s Korneliem určitě vše zachrání

Ref:

Ostatky na Hřbitovni v tom meziříčském shromku mají Čechy, Ukrajinky, Valachy aj Romku

Chodí tu dost přátel pravdy, což málokdo ocení, to když občas Mefo svolá chuligánské sročení

Do sboru je nový vstup, to hlavně z toho důvodu, aby dál sestry a bratři nepadali ze schodů

No a kdyby přišla krize, situace nechtěná, vyřeší to místní Adra, ta je na to školená

Ref:

Ta vsetínská modlitebna náramně se zelená, dávno tam už ale není žádná nuda šílená

*Nad úkoly diskutují odborníci velicí, a tak pravda přítomná je slyšet až na ulici
Hynek Dona před důchodem raděj' by byl potichu, tak jezdí na Ukrajinu, tam
má více odдыхu*

*Chtělo by to zpomalit, neb všeho jenom do času, ať Donovi nepláchnou do
Doněcka či Donbasu*

Ref:

No, a pak už setkání valašských sborů pokračovalo volným programem v boční místnosti i v samotném shromažďovacím sále. Samozřejmě u pestré nabídky nejrůznějších dobrot, kterými prostřené stoly přímo přetékały.

Sobota 11. ledna 2025

O týden později novoroční ráz pobožnosti pokračoval, byť už v nepřítomnosti vsetínských a kateřinických sourozenců. Po sobotní škole a nezbytné přestávce oblast řečnického pultu opanoval dlouhodobý vedoucí meziříčského společenství Pavel Pimek. Zaměřil pozornost naslouchajících na smysl života. Každý ho hledá tak trochu jinde a rozdílná jsou i očekávání. Většina lidí údajně preferuje dobré mezilidské vztahy, někdo dává na první místo zdraví, jiný rodinu, další štědrost a tak podobně. Existuje nějaký smysluplný ideál, k němuž by měli křesťané směřovat? Pavel jej našel na prvních stránkách bible,



kde je řeč o Enochovi, konkrétně o jeho neustálém chození s Bohem. Osobní společenství s Nejvyšším navodí hluboký pocit, že být je člověk pouhým prachem, který se ve skutečný prach obrací, život má přece jenom smysl. Je to cesta tunelem, na jehož konci lze tušit světlo. Bloudění v labyrintu a hledání východiska. S nekončící nadějí, že díky návratu Zachránce přece jenom jednou bude líp...

Druhou část programu už zaplnily originální příspěvky dobré poloviny účastníků bohoslužby. Bratr Jiří povzbudil pateticky recitovanou Nerudovou básní *Jen dál!* Trio IFA předneslo prastarou písničku k Novému roku. Petr Chára se proměnil v kantora předzpěvujícího děkovný šanson a teta Květa pohládila naslouchající Sobotní chvilkou poezie. O něco později však kontrovala dokonale švihlým příběhem. Olenka se Světlankou pak přešly do tklivých molových tónin a ve své mateřštině s chutí vyzpívaly velice nadějnou ukrajinskou dumku. Pozadu nezůstal ani mladý a perspektivní poet Jirka Bednařík, z jehož úst se do prostoru nesla slova jeho vlastní básně. Svatka poté otevřela Jiřího Čapka a veřejně odtajnila jeho náramně pravdivé apokryfy. Na scéně pochopitelně nemohla chybět štíhlá Jindřiška a její ušlechtilé dyndy, stejně jako její někdejší učitelka Zdenka, která v součinnosti s vynikající cellistkou z rodu Dlabajů prostřednictvím nějakého slavného italského mistra vrátila posluchače do pohnutých časů sedmnáctého století. Podobně jako před rokem se hřebem pořadu stala produkce manželů Mročkových. V lehkém převleku slovných výtvarných umělců přenášeli na velkoformátový papír nejvýraznější postavy meziříčského společenství. Zdaleka největší úspěch sklidilo představení jedné nepřehlédnutelné osoby, která hbitě a s neskrývanou elegancí dokáže shrnout cokoli, dokonce i celé čtvrtletí.

Žádná novoroční besídka se pochopitelně neobejde bez servírování novoročních veršů. Světlanka, která se právě vrátila ze své milované Ukrajiny, všechno ještě ozdobila předáním originálního osobního dárku pro každého člena meziříčského společenství. A jakkoli mělo poté následovat jen malé posezení u vonící kávy, stůl se opět prohýbal pod bohatým nánosem nejrůznějších pochutin. Dvojnásobné vykročení na cestu neznámými pěšinami nastávajícího roku tak končilo více než povzbudivým zarámováním. S básní, třesením, ale i nehasnoucí nadějí teď nezbyvá než čekat, čím vším příští dny tento sbor i celé lidstvo překvapí...

redakce

Zajímavá tradice - několik slov o novoročním rozdávání veršů

V naší církvi je zvykem, že na začátku roku se obvykle při novoroční besídce rozdávají členům, přátelům, návštěvníkům i dětem záložky do bible, na kterých jsou napsané biblické verše.

Na každé záložce je jiný verš. Je to tradice, kterou pamatujeme desítky let do minulosti. Kdysi dávno byly všechny záložky pro daný rok stejné, například s ilustrovaným motivem majáku jako symbolu víry a verš se psal na přední stranu k letopočtu.

Dnes máme záložky pěkně provedené s mnoha různými fotografickými motivy z přírody, krajiny nebo zvířecí říše a verš bývá na rubové straně.

Výběr verše je pro každého překvapením. Ráda bych ale zdůraznila, že tato tradice není žádná loterie nebo věštba do nastávajícího roku. Takové praktiky nám Boží slovo zapovídá. Přesto k nám bible dokáže hovořit i tímto způsobem, který má v sobě něco osobního.

Při rozdávání se obvykle vybírá i verš pro celý sbor a podle velikosti sboru a oddělení v něm např. i verš pro mládež, dětskou školku a podobně. Do tohoto čísla bulletinu jsem připravila přehled novoročních veršů našeho sboru v uplynulých letech, myslím, že stojí za zamyšlení.

A ještě perlička: jak vznikají verše pro náš sbor?

Záložky pošle adventistické nakladatelství Advent-Orion před koncem starého roku. Převezmu je a připravím soubory pro tisk. Dříve se verše na záložky zapisovaly ručně ve formátu k vyhledání např. Jan 3,16. V současnosti vypíši i celý text verše, vytisknu na samolepící papír a nalepím. Tento vylepšený způsob jsem jednou zahlédla na nástěnce církve evangelické (na sborovém výletě) a inspirovala jsem se. Verše na záložce jsou mezi všemi křesťany oblíbené.

Nevím jak dnes, ale dříve seznamy vhodných veršů vlastnili kazatelé. Můj seznam je letitý a pamětníky možná potěší, že jsem jej před mnoha lety dostala od bratra Svrčka staršího. Také podle toho vypadá: cyklostylovaný na zažloutlém papíru. Pochází snad někdy z šedesátých let minulého století. Veršů v seznamu je mnoho, proto je mohu každý rok obměňovat.

Co je však zajímavé, je výběr veršů, který je třeba přizpůsobit kontextu doby. Některé verše v seznamu jsou poplatné tehdejší době, kdy byla církev pod nátlakem státu a uzavřená do sebe. Týká se to veršů silně osobně kárajících nebo veršů, které jsou jednoznačně adresované izraelskému národu. Tyto již nepoužívám. Dnes již máme k izraelskému národu více respektu. Díky otevřenosti společenství také dávám přednost veršům, které mohou oslovit i toho, kdo na pobožnost přichází poprvé.

Díky našemu nebeskému Otci za Jeho Slovo, které má moc, stále znovu nás oslovuje a přitahuje k Němu.

Jak šel čas s novoročními verši sboru Valašské Meziříčí

2019 – Žalm 37,5

Svou cestu svěř Hospodinu,
doufej v něho, On sám bude jednat.

2020 – 1.Timoteovi 2,5.6

Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe za všechny, jako svědectví v určený čas.

2021 – Izaiáš 55,6

Dotazujte se na Hospodina, dokud je ho možno najít, volejte ho, dokud je blízko.

2022 – Jan 3,30

On musí růst, já však se menšit.

2023 – Izaiáš 41,13

Já jsem Hospodin, Tvůj Bůh, držím tě za pravici, pravím ti: „Neboj se, já jsem tvá pomoc“.

2024 – Filipským 4,8

Závěrem bratři, cokoli je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, cokoli má dobrou pověst, je-li nějaká ctnost a nějaká chvála – o tom přemýšlejte.

2025 – Job 42,2

Uznávám, že jsi všemocný a že nic nepřekazí Tvé úmysly.



Alianční shromáždění 2025

V polovině ledna se opět rozběhla série aliančních bohoslužeb, při kterých se postupně scházíme v kostelech a modlitebnách jednotlivých církví, abychom společně prosili, chválili a vyvyšovali našeho společného Otce – Boha Stvořitele a Spasitele. Všichni, ač rozdělení námi postavenými zdmi do jednotlivých ohrádek, jsme Božími dětmi a náš Pán nás chce mít všechny. Na Valašsku, které bylo od 16.století zmítané boji mezi katolíky a evangelíky, věc ještě nedávno naprosto nepředstavitelná. Ale Bůh činí zázraky, a tak již několik let travíme počátek roku ve shodě a lásce na společných shromážděních. Letošní setkání



Foto Jaromír Ešler

měla punc pořadající církve, alespoň co se hudby týče. Zatím co v minulých letech se styl chválicích písniček mírně prolínal, letos byly ryze „své“.

První setkání se uskutečnilo 14.ledna v modlitebně Apoštolské církve. S chutí jsme si zazpívali s chválicí kapelou několik písniček a potom se zaposlouchali do kázání, které měl náš kazatel Hynek Dona. Zamýšlel se nad podobenství o rozsévači, které najdeme v Lukášově evangeliu. V době Ježíše Krista za ním chodila řada lidí. Někteří ze zvědavosti, jiní z trochu zištných důvodů – byli nemocní a toužili po uzdravení, další chtěli slyšet Ježíšovo učení. Byli i takoví,

kteří chtěli Ježíše na něčem nacytat. Ať už byly důvody jakékoliv, na všech Ježíši záleží.

Proč my sami chodíme do shromáždění? Jaký je náš důvod? Je to touha po biblickém učení? Radost ze zpěvu? Chuť popovídat si s bratry a sestrami?

Chápeme a pamatujeme si kázání?

Dopadá rozseté Boží slovo v našem případě na úrodnou půdu? A rozséváme my sami?

Všichni rádi sklízíme úrodu, v běžném i duchovním životě. Ježíš často hovořil o našem úkolu rozsévat.

Nemůžeme ale předpokládat, kdo z těch, kdo evangelium uslyší, také uvěří. Ani to není naše věc.

Nevíme, kam rozséváme. Sít musíme všude okolo sebe, stejně jako to dříve dělali sedláci, když rozhazovali rukou obilí do širokého oblouku.

Ten, kdo dává vzrůst, je Pán Bůh. Jeho musíme představovat.

Náš běžný život je plný starostí. Zůstává naše zrno v úrodné půdě? Nezahubí ho plevel starostí? Ježíš nutil ty, kteří šli za ním, aby poslouchali, aby reagovali, přemýšleli. Aby byli účastni. Necháváme se i my vtáhnout do Božího slova? Co od nás Bůh očekává? Proč za ním jdeme? Protože potřebujeme změnu. Ne ti druzí, ale my.

Proč mezi nás nechodí ateisté? Proč odmítají evangelium? Odmítají Boha, nebo určitou formu křesťanství? U nás, jako rozsévačů, nezáleží jen na tom, co řekneme, ale co žijeme. Slovo Ježíše musí v nás pevně zakořenit. Jinak nemůžeme ateisty oslovit.



Duchovní pokrm byl vystřídán pokrmem tělesným. V místní příjemné kavárničce jsme si společně pochutnali na nejrůznějších dobrotách a popovídali se svými přáteli z jiných církví. Prožili jsme první z požehnaných večerů.

Druhé setkání se konalo 21.ledna v kostele Nanebevzetí Panny Marie Církve římskokatolické. Prochladlé zdi barokně vyzdobeného kostela nás neodradily od účasti, protože naše srdce hořela a hřála dostatečně silně. Toto alianční shromáždění se krylo s Týdnem modliteb za jednotu křesťanů organizovaným Světovou radou církví a Papežskou radou pro jednotu křesťanů. Probíhá už 100 let. Tématem letošního roku bylo: „Věříš mu?“ Jan 11,26. Letošní texty Týdne modliteb za jednotu křesťanů byly po delší době opět vytvořeny na našem starém dobrém evropském kontinentě, a to ekumenickou komunitou v Bose v severní Itálii. Téma odráží výročí 1700 let od konání nicejského koncilu. To, co možná pro některé jiné části světa může být otázkou téměř nadbytečnou, je pro nás otázkou existenciální: Věříš? A my všichni jsme pozváni, abychom na tuto jasnou Ježíšovu otázku položenou Lazarově sestře Martě odpověděli slovy



Foto Jaromír Ešler

ekumenického vyznání víry formulovaného na nicejském koncilu: Věříme! Tedy nikoliv v singuláru ale v plurálu. Vždyť my všichni, sestry a bratři z různých církevních společenství, společně takto věříme po celá staletí. A tato společná

víra je pevný základ, ke kterému se chceme znovu a znovu vracet a vyznávat, že vyznání víry je zakotveno mnohem hlouběji než rozdíl a napětí života z víry v Ježíše Krista našeho Pána a Spasitele vzniklá během těch 1700 let, jež uplynula od slavnostního vyhlášení nicejského Kréda.

Před samotným začátkem shromáždění nás ohromil svým krásným hlasem místní varhaník. Učil přítomné ovečky refrén písní, které se měly zpívat během bohoslužby. Setkání u bratrů katolíků jsou vždy protkána kancionály, které zpívali naši předkové již v dobách dávno minulých.

Na začátku bohoslužby jsme se zamýšleli nad příběhem z J 11,17–27, kde Marta vyznává svou víru v Ježíše. Kázáním z Božího slova nám posloužil nový farář Církve československé evangelické Pavel Freitinger, který nahradil námi všemi milovaného Dana Hellera. Věříme, že i bratra Pavla si oblíbíme a najdeme společnou řeč. Jeho zamyšlení se opíralo o příběh nevěřícího Tomáše, jednoho z Ježíšových apoštolů.

Apoštol Tomáš je patronem všech pochybovačů. Těch, kteří uvěří, až uvidí. Rozhraní víry a nevíry je velmi tenká. Chybí jen malinko, aby se z víry stala nevíra, a chybí jen malinko, aby se z nevíry stala víra. Tomáš byl věřící, možná víc než ostatní učedníci. Možná byl jen živelnější. Toužil po vzkříšení Ježíšem Kristem. Byl jedním z dvanácti, ale rozhodné chvíle na rozdíl od nich propásl. Nebyl u vzkříšení Ježíše. Byla to pravda nebo to byla hromadná halucinace? Tomáš nemůže svou víru postavit na víře cizí, musí vidět sám. Ovšem ani samotné vidění nestačilo, Tomáš si chce sáhnout. Po týdnu se Ježíš objeví znovu. Těch 7 dní mezi tím popsáno není. Co prožíval Tomáš? Učedníci si jistě říkali, proč jim nevěří, když mu svědčí o Ježíši.

Možná si Tomáš myslel, že je stranou druhých učedníků, že ho Ježíš obešel. Učedníci nevyloučili Tomáše, a ani Tomáš se od nich neodloučil. To je vzorem pro naše církve, pro naše sbory. Tomáš získal svou velikonoční zkušenost po 8 dnech při setkání s Ježíšem. Je to ale jiné setkání, než prožili učedníci před týdnem. Všechny zkušenosti s přítomností Ježíše jsou podobné, ale každý člověk je prožívá jinak. Ježíš nechává Tomáše sáhnout do ran. Tomáš dostává své osobní osvědčení o vzkříšení. Nepíše se v Bibli, zda si Tomáš skutečně sáhnul nebo ne. To není důležité. Důležitá je ochota nechat se přesvědčit. Důležité je, aby každý udělal svůj vlastní krok k Ježíši.

Blahoslavení, kdo neviděli a věří, bez „týdenního“ zpoždění. My jsme blahoslavení. Nevěříme očima, ale srdcem. Nemáme důkazy, zato máme radost.

Jako odpověď na hlásání Božího slova jsme poté společně stvrdili svou víru slavnostní recitací Nicejského vyznání víry. Tento okamžik jsme zdůraznili

předáváním Kristova světla, které symbolizovaly zapálené svíce. První svíci zapálil farář ŘK církve Pavel Stefan a pomocí ní zapálil další svíce. Takto se světlo rozdávalo a šířilo zepředu postupuje do celého společenství. Stáli jsme společně jako světlo světa, sjednoceni v lásce, a potvrdili: „Věříme...“

Při čtení přímluvných modliteb byly zařazeny texty prvních křesťanských autorů. Pro sestry a bratry z Bose představují tito spisovatelé živý zdroj jejich společného života, neboť jejich texty odrážejí nejen společnou víru před Nicejským koncilem a po něm, ale také jazykovou, kulturní a duchovní rozmanitost, která byla pro prvotní církve charakteristická.

Tak jako každé alianční shromáždění, i toto bylo ukončeno společným agapé v prostorách fary. Teplý čaj, chleby s pomazánkou či sladkosti byly příjemným doplněním našich srdečných hovorů.



Foto Jaromír Ešler

Třetí setkání proběhlo 28.ledna v naší modlitebně. Nemáme bohaté zdobení jako v katolickém kostele, ani velkolepý prostor jako u bratrů apoštolských. Zato nabízíme útulný a originálně řešený interiér plný světla, ve kterém díky proskleným stěnám s výhledem do zahrady máme pocit, že mezi námi maličkými a naším velkým Bohem nestojí žádné překážky.

Vedení alianční bohoslužby se ujal vedoucí sboru Pavel Pimek. Po úvodním přivítání a modlitbě jsme společně vyznali Apoštolské vyznání víry. Písně, které se v tento den zpívaly, byly vybrány ze zpěvníku „Zpívejme Hospodinu“.

Zvláštností bylo, že před každou písní byli přítomní seznámeni Ivou Chárovou s historií jejího vzniku. Díky tomu se nám jakoby otevřely oči a při zpěvu textů skladby jsme mnohem lépe chápali jejich smysl i pocity autora. První z nich byla „Ty lásko vzácná“. Mezi vznikem textu a melodií uplynulo 600 let. Autorem původního latinského textu je Tomáš Kempenský. Pod vlivem působení komunity „Bratři společného života“, která vyzývala k návratu k prostému životu s Kristem a ke vztahu s Ním, napsal text, který odpovídá textu apoštolského vyznání. Kázáním nám dnes posloužil pastor církve Apoštolské Tomáš Hasmanda. Nejprve přečetl z Lukášova evangelia



Foto Jaromír Ešler

podobnosti o milosrdném Samaritánovi, a na tento text nám přednesl kázání. Ježíš Kristus neustále čelil otázkám farizeů, herodiánů, náboženských vůdců. Nebylo to proto, že by chtěli znát Jeho názor a poučit se. Ježíš jim vadil, chtěli ho nacytat, zkoušet. Na otázku: „Co mám udělat, abych měl podíl na životě věčném?“ odpovídá Ježíš otázkou: „Co je psáno v Zákoně?“. Zákoník cituje nejdůležitější část Zákona, ale pak začne kličkovat, jako by se chtěl vykrotit z nějakého pocitu. A hned pokládá další otázku: „Kdo je můj bližní?“ jako by chtěl, aby ho rozhovor minul. Jak je to s námi – stačí nám správná odpověď, informace, nebo jdeme dál?

Banda loupežníků přepadla muže. Svlékla ho, zbila a polomrtvého nechala ležet na cestě. Kolem jdou tři osoby. Komu jsme podobní nejvíce? První jde kněz – duchovní autorita, morální vzor pro mnohé. Ležícího muže obejde. Podle tehdejších zákonů pokud se kněz dotkne mrtvého, je nečistý. Muž ležel bez hnutí, nebylo jisté, zda je mrtvý. Kněz se mu raději vyhnul. Další procházející osoba je o stupínek v duchovní hierarchii níže – levita. Byl blízko Bohu, musel znát vyprávění rabinů, musel vědět, co říká Bůh. Přesto šel dál. Čekali bychom, že dalším kolemjdoucím bude zase někdo o stupínek nižší. Ale Ježíš skočí ve svém vyprávění k Samařanovi – člověku, kterým židé pohrdali. To muselo posluchače šokovat. Ježíš mluvil o tom, že Samařan měl laskavé srdce. Přistoupil, použil k očištění ran olej a víno. Zavezl muže do hostince, zaplatil za něho, a aby měl jistotu, že se o něho v hostinci postarají, řekl, že se opět vrátí a zkontroluje ho.

Ježíš říká – kdo byl bližním zraněného muže? Byl to Samařan. Muž by ho tedy měl podle přikázání milovat. Známe své bližní? Známe ty, kdo nám pomáhají? Uvědomujeme si to? Projevujeme jim lásku? Nebo si jich nevšímáme? Oni mají hluboký vztah k nám, pomáhají nám, investují do nás. Jsou našimi bližními. Jděte a staňte se bližními pro toho, kdo to potřebuje. Chceme být bližními pro druhé okol nás? Máme soucit, obětujeme něco, investujeme? Člověk, kterému budeme bližním, nás bude milovat.



Text písně „Když mír jako proud“ Horatio Spafford stejně jako Job vložil svou důvěru v Boha, i když přišel téměř o všechny své děti a majetek, a stejně jako milosrdný Samaritán sloužil potřebným bez ohledu na jejich víru.

K aliančním shromážděním neodmyslitelně patří modlitby. Skupinky věřících vysílaly k nebesům prosby za naše představitele jak města, tak státu, za Ukrajinu a jiné oblasti, kde ten zlý prosazuje svou moc, a za ostatní církve či lidi, kteří ještě Pána nepoznali. Po požehnání z rukou Pavla Pimka i Tomáše

Hasmandy jsme si zazpívali autobiografické vyznání Johna Newtona, zlého, vzpurného člověka a obchodníka s otroky, který se obrátil k Bohu na základě zázračné záchrany lodi v rozbouřeném moři, s názvem „Jak vzácná milost“. Po oznámeních a připomínce akcí blížícího se Chaverutu jsme si zazpívali píseň



nevidomé
Fanny
Crosbyové
„Slavte Ježíše“,
která řekla:
„Zdálo se mi
vskutku, jako by
to byl záměr
Boží
prozřetelnosti,
ponechat mě
po celý život
slepou. A já
Bohu za tu
výjimečnost
děkuji. Kdyby

mi někdo hned zítra nabídl skvělý pozemský zrak, nepřijala bych ho. Vidění těch nádherných a zajímavých věcí kolem by mě od zpívání chval rozptylovalo.“ To, co se některým zdá jako neštěstí a nespravedlnost, vidí ti, kdo milují Boha, jako požehnání.

Tak jako předchozí setkání i toto bylo zakončeno naprosto skvostným agapé. Ale jak je již tradicí v našem sboru, nebyl to úplný závěr. Opět si mohli návštěvníci společně s kapelou Honzy Wagnera zanotovat ne jeden spirituál. Že se akce líbila, o tom svědčí, že teprve ve 21 hodin se společenství rozešlo. Ani ne tak proto, že už by nebylo o čem povídat a co zpívat, ale protože do práce se ráno prostě musí.

Čeká nás poslední setkání, a to v kostele Českobratrské církve evangelické v Botanice, kde nám bude kázat farář ŘKC Pavel Stefan. Večer bude organizován jako večer chval, takže větší důraz bude kladen na zpěv chval. Začátek je oproti předchozím setkáním posunut na 18 hodinu. A jaké setkání bylo, o tom se dočtete v příštím čísle bulletinu.

Iva Chárová

APOŠTOLSKÁ KŘTÍCÍ NEDĚLE

Zatímco o poslední lednové sobotě adventisté o emocích široce diskutují, o den později je na témže místě apoštoláci přetaví do praxe. Tak spontánně radostnou atmosféru už modlitebna na Hřbitovní dávno nezažila. Jakkoli ani náhodou nepatřím ke klasickým „halelujákům“, ten drajv, s jakým své křesťanství prožívají naši spřátelení sourozenci, jim jednoduše závidím. Bohoslužba začíná, jak je v tomto společenství zvykem, uctíváním Hospodina, chcete-li, chválami. Dvě dámy za doprovodu kláves, kytary a mírně ukrytého bubeníka nadšeně rozezvučí sál zpívanými modlitbami. Někdo se přidává ke zpěvu, někdo v tichosti rozmlouvá s Nejvyšším, někdo, jako například moje maličkost, jenom pozorně naslouchá. Ani v cizím prostředí apoštoláci nezapomínají na svoji specialitu, tedy lístečky. Na kousek papíru napsané prosby se soustředí do jedné nádoby, nad kterou se poté pár jednotlivců modlí s přímluvou za jejich vyslyšení. Bez jakékoliv oddychové přestávky pak před shromážděné stádo vystoupí pastor, aby mu nabídl vhodnou porci nezbytné duchovní potravy. Tomáš Galda otevírá Písmo a vypichuje dva známé novozákonní příběhy. O ochrnutém člověku, jež se k Ježíši dostal probořenou střechou a o Samaritance, která šla ke studni uhasit svou žízeň. U obou zmíněných došlo po kontaktu s věhlasným potulným učitelem k nemalému překvapení. Ochrnutému bylo v



prvé řadě nabídnuto odpuštění, samařské ženě zase voda věčného života. V neposlední řadě také hodnota, kterou svými minulými přešlapy už dávno

ztratila. Řeč je tedy o odpuštění, životě a hodnotě. Věřící Tomáš pro lepší zapamatování doporučuje malou mnemotechnickou pomůcku upozorňující na začáteční písmena zmíněných fenoménů, tedy OŽeH. Má to v dané situaci svůj

význam. Prvním adeptem na blížící se křest ponořením je totiž hasič! Ten poté veřejně odtajní proces svého obrácení i budoucí duchovní nasměrování. Vedle stojícímu Jirkovi, který už nějaký čas není neznámý ani našemu společenství, je položena zdánlivě jednoduchá otázka: „Čím je pro Tebe Pán Bůh?“ Jirka se nezalekne a naprosto přesvědčivě odpoví: „Pán Bůh, to je můj Vykupitel!“ Třetím v řadě křtěnců je nejmladší synátor zmíněného pastora. K



neskrývané radosti svých přítomných rodičů i sourozenců dá celému shromáždění veřejně najevo, že přes svůj nízký věk má ve věci naprosto jasno a cestu s Bohem chce absolvovat opravdu naplno! Napuštěný bazén pak ze všech stran nemilosrdně obklopí zvědavé davy, které při každém ponoření nešetří emocemi a dávají všem kolem zřetelně znát, jakého úžasného aktu jsou právě přítomni. Ještě mokré křtěnce poté doslova zavalí žehnající ruce jejich sourozenců, kteří jim v duchu či polohlasně vyprošují celoživotní Boží doprovod. Závěr slavnostní bohoslužby se už nese v obvyklém módu. Tedy u plných stolů rychle mizejících dobrot a při nekonečném vzájemném sdílení. Jedna věc je však při podobných příležitostech u nás nevídaná. Několik sedících či postávajících dvojic se za sebe vzájemně modlí. Patrně si uvědomují, že se nacházejí v modlitebně...

Své dojmy ze křtící neděle zaznamenal Franta publikán

100 let vánočního stromu republiky

Zvyk stavět vánoční strom na veřejném prostranství za dobročinným účelem má své kořeny v zámoří. V roce 1912 byla na Madison Square v New Yorku vztyčena jedle osvětlená elektrickými svíčkami. V Evropě patří prvenství Kodani, kde se první veřejný strom rozzářil v roce 1914. Ve 20. letech minulého století se zvyk rozšířil po celé Evropě. V Československu vznikla tato nová tradice v Brně. Úplnou náhodou 23. prosince 1919 našel spisovatel Rudolf Těsnohlídek se svými přáteli při procházce v Bílovickém lese odloženou holčičku. Malá Liduška byla v poslední chvíli zachráněna a předána do péče adoptivní rodiny. Pod vlivem této události se Těsnohlídek po vzoru dánských vánočních stromů pokusil prosadit podobnou ušlechtilou akci i u nás.

První vánoční strom republiky se rozzářil na brněnském Náměstí Svobody 14. prosince 1924. Pod stromem se shromažďovaly prostředky pro osiřelé děti. Lidé přinášeli dary peněžní, věcné, také potravinové: cukr, čokoládu, mouku, ořechy, cikorku, brambory, chleba, vánočky, rohlíky, máslo atd. Také oblečení:



šátky,
čepice,
rukavice,
boty,
pláštěnky,
punčochy.
Nesměly
chybět ani
hračky:
dřevěná
autíčka,
bubínky,
barevné
kostky,
houpací
koně atd.
Důležitý

byl charitativní smysl veřejného vánočního stromu, s nímž vstoupil do obecného podvědomí. Výtěžek dobročinných sbírek byl věnován na stavbu dětského domova „Dagmar“. V roce 1928 se ke slavnosti postavení vánočního stromu v Brně připojilo položení základního kamene k stavbě domova v Žabovřeskách, který byl o rok později otevřen.



Strom nepocházel vždy z Bílovic, ale třeba i z Kuřimi nebo Líšně. V roce 1925 stály už stromy na 29 místech republiky. Strom pro všechny obsahuje sociální moment, pomáhá zapomenout na nedokonalosti společnosti, poutá k sobě lidi žijící na jejím okraji, symbolizuje pomoc, spoluúčast a štedrost.

Tradice byla přerušena za protektorátu, kdy ji nahradila akce s úplně jiným podtextem – Winterhilfe neboli sbírka pro německé vojáky na frontě. Po osvobození Československa byla tradice vánočních stromů republiky opět obnovena. Vybíralo se pod nimi na „děti pozůstalé po obětech perzekuce a války, a pro děti, jimž válka vzala zdraví“. Po komunistickém převratu byly vánoční stromy republiky zrušeny. Ve spravedlivé socialistické společnosti nejsou chudí lidé a opuštěné děti. Nakrátko byla tradice obnovena v letech 1968-1971, kdy se pod stromy sbíraly finance na dětské vesničky SOS, které měly být alternativou k dětským domovům. Na náměstí se vánoční stromy republiky definitivně navrátily až po sametové revoluci. V současné době se z vybraných peněz přispívá např. dětskému domovu Dagmar, SOS vesničkám, domovům seniorů nebo postiženým dětem na ozdravné pobyty.

Beseda ADRA Klubu zdraví

První beseda nového roku byla ve znamení krásných fotografií a nových velmi zajímavých informací. Naším hostem byl kazatel CASD Jan Dymáček se svou manželkou. Představil nám nejen krásnou krajinu Piemontských Alp, ale především historii Valdenského hnutí a tedy počátky evropské reformace.

Svou cestu začal v Kostnici, krásném městě na břehu Bodamského jezera. Zde jsme navštívili dům, ve kterém pobýval Mistr Jan Hus, klášter kapucínů, kde byl následně vězněn, dále místo konání kostnického koncilu, kostel ve kterém byl vyhlášen rozsudek smrti a místo upálení našeho reformátora. Místní si našeho



rodáka velmi váží, pojmenovali po něm dokonce jednu z ulic. Druhou zastávkou byl Zurich, odkud pochází další reformátor Ulrich Zwingli, původně vojenský kaplan, jehož následovníci byli nazýváni Habáni. Odtud známe termín habánská keramika. Kosmopolitní město Ženeva, sídlo OSN, Světové rady církví a Ústředí červeného kříže, je také svázáno s reformací. Stojí zde chrám, ve kterém kázal Jan Kalvín, který zapříčinil, že chrám je bez jakékoliv výzdoby a že bylo zakázáno zdobit se a vyrábět šperky. To je příčinou vzniku hodinářské tradice, protože šperkaři přišli o práci a přeorientovali se na výrobu hodinek. Tunelem pod horou Mont Blanc jsme přešli do severní Itálie a mohlo začít putování po stopách Valdenských, následovnících francouzského kupce Petra

Valduse, který se snažil přiblížit Bibli každému člověku. Polovinu svého majetku investoval do překladu Písma do francouzštiny. První zastávka byla ve vesnici Torre Pellice. Valdenští byli po celou dobu svého působení pronásledováni, proto se z vesnic údolí přesunuli do hor. Symbol Valdenských představuje strom ořezaný stejně jako byli „ořezávání“ Valdenští, ovšem zasazený v pevné skále své víry a tedy stále žijící. V koruně stromu je umístěna Bible. Valdenští byli odpůrci jakéhokoliv boje, byť i sebeobraného. Změna nastala poté, co se vůdcem hnutí stal Enrico Arnaud. Měl vojenské zkušenosti a naučil Valdenské se bránit. Po období masakrů v druhé polovině 17.století to byl také on, kdo přivedl členy hnutí z hor zpět do údolí. Nad vesnicí Castelluzzo je skála, ze které byli Valdenští shazováni vojáky dolů. V Bobbio je památník na místě, kde se věřící setkávali při společných shromážděních. Místní byli jednou podvedeni vojáky, kteří jim tvrdili, že je uzavřen mír. Vesničané jim uvěřili, pohostili je, a vojáci je o půlnoci všechny povraždili.

V Balsiglia se nachází stále otevřené muzeum a kamenné, dnes již opuštěné domy. Oproti tomu Rodoreto je stále obydlené. Vesnice bývali vždy jen o pár domcích, maximálně 2 rodiny, aby při vojenském přepadení nezemřelo mnoho lidí. Jednotlivé vesničky byly viditelné. Při vpádu vojáků byl zapálen oheň, který ostatní vesnice varoval před nebezpečím. Nejvýše položený chrám v Piemontských Alpách najdeme ve vesničce Pra del Torno. Najdeme zde také školu „strýčků“, budoucích kazatelů. V zimě opisovali Bibli, v létě ji roznášeli po okolních údolích. Vracela se jich zhruba polovina, zbytek byl zabit vojáky. Ve vesničce Chanforan najdeme pomník připomínající konferenci v roce 1532, na které se jednalo o tom, zda se mají Valdenští připojit ke kalvínské reformaci. Dva z bratří se vypravili dokonce do Čech do Mladé Boleslavi za biskupem Jednoty bratrské poradit se. Biskup měl stejný názor jako účastníci konferenci – nepřidat se, zůstat věrni svému učení. Zajímavá je také jeskyně Latana, která posloužila celé osadě jako úkryt před blížícími se vojáky. V městečku Pinerolo jsou kasárna, která byla vybudována speciálně pro vojáky, kteří měli za úkol zlikvidovat Valdenské hnutí.

Beseda nám představila skupinu lidí, kteří jako první vykročili do reformačního proudu. Trpěli, prožívali pronásledování, ale proto, že by museli, nýbrž proto, že měli svědomí a přes něho nechtěli jít. Zůstali věrni pravdě a svědomí. Byli světlem v temnotách – stejně jako mají světlo Valdenští ve znaku.

V dnešní době žije na území Itálie asi 35 tisíc členů církve Valdenské evangelické. Velmi si váží odkazu svých předků a jejich učení je pro ně stále živé.

Písničky s příběhem

Píseň č.121 – „Jdu k Tobě, Pane můj“

„Ze světa hříchu, pout moci zlé, jdu k tobě blíž...“. Text napsal William True Sleeper a melodii složil George Coles Stebbins.

Jak se spolu tito dva autoři potkali? Americký hudebník, učitel zpěvu a toho času vedoucí chval v Tremontském chrámu baptistické církve v Bostonu, George Coles Stebbins, byl v roce 1877 ve Worcesteru, aby pomohl známému evangelistovi Georgi F. Pentecostovi při evangelizačních přednáškách. Jeden večer kázal Pentecost na text z Jan 3,3. o tom, jak se narodit pro Boží království. Kázání o znovuzrození zanechalo ve Stebbinsovi velmi silný dojem. Oslovil tedy pastora Kongregační církve ve Worcesteru, Williama True Sleepera, o kterém



Foto Jaromír Ešler

věděl, že píše básně a duchovní texty, a společně vytvořili ještě do konce evangelizačních přednášek minimálně jeden hymnus, který nesl poselství o záchraně.

Jejich spolupráce pokračovala dále a nejspíše v roce 1886 napsal Sleeper slova písně č.121. Text poslal Stebbinsovi a ten vytvořil melodii. Poprvé se píseň objevila ve zpěvníku vydaném v následujícím roce. Dnes ji můžeme najít ve zpěvnících různých křesťanských denominací po celém světě, protože je to píseň, kterou mohou lidé vyjadřovat své pocity a postoje při obrácení.

Námětem je verš proroka Izajáše 61,1., který vztahuje Ježíš na sebe a říká, že je to on, kdo přišel vyhlásit zajatcům propuštění. A píseň sama je reakcí na toto vysvobození.

Každá sloka zpívá o některém z našich vězení, ze kterých, díky Ježíši, vycházíme svobodní. Přestože mnohdy svazují, pouta budou fyzicky přetržena až při Kristově druhém příchodu. Z té naděje vysvobození se můžeme radovat už teď a tady.

Převzato z jesenik.casd.cz

Křesťanský vtip - Ameňák
Starozákonní selfie – uhádni autory fotek

